

opusdei.org

Vår Frues innsovning og opptakelse til Himmelen

Slik paven minner oss om, har Himmelen et hjerte: Jomfru Marias hjerte, som sammen med hennes legeme og sjel for alltid er blitt ført til hennes sønn.

10.02.2014

Marias siste år på jorden – de som strekker seg fra pinsen til opptakelsen som feires 15. august –

har forblitt skjult for våre øyne og det er desto vanskeligere å forestille seg dem. Den hellige skrift tier, og Tradisjonen viderebringer bare et langt og usikkert ekko. Hennes tilværelse besto av stillhet og arbeid: som en hemmelig kilde som gir blomstene duft og friskhet til fruktene. *Hortus conclusus, fons signatus* (Salomos høysang 4,12) kaller liturgien henne med ord fra Den hellige skrift: en inngjerdet hage, en forseglet kilde. Samt *puteus aquarum viventium, quae fluunt impetu de Libano* (ibid., 15) brønn av levende vann, bekker fra Libanon. Da hun var nær Jesus levde hun et ubemerket liv, men våket over Kirken i dens første tid.

Hun levde utvilsomt nær den hellige Johannes, siden han hadde fått ansvaret for å ta vare på henne som en sønn. Og den hellige Johannes oppholdt seg i årene etter pinsen vanligvis i Jerusalem, der vi alltid

finner ham i nærheten av den hellige Peter. Like før den hellige Paulus foretok sine reiser, ved konsilet i Jerusalem rundt år 50 (jf Apg 15,1-34) fremstår den elskede disippelen som søylen i Jerusalems Kirke (Gal 2,9). Hvis Maria bodde sammen med ham ville hun da være rundt 70 år, slik noen gamle tradisjoner stadfester: dette er alderen Den hellige skrift oppgir som menneskelivets modne fullendelse (se Sal 89,10).

Men Marias plass var i himmelen der hennes sønn ventet på henne. Og så tok Jesus henne på en for oss ukjent dag med seg til den himmelske herlighet. Da Pave Pius XII i 1950 erklærte dogmet om Marias opptakelse til himmelen, ville han ikke uttale seg om Jomfruen døde og sto opp umiddelbart etterpå, eller om hun kom til himmelen direkte uten å ha gått gjennom dødsøyeblikket. I dag, som i Kirkens første århundrer, mener teologene at hun også døde,

men at hennes død – liksom Kristi død – ikke var en tributt til synden – hun var den ubesmittede – men at hun opplevde det for å likne enda mer fullstendig på Jesus. Derfor begynte man på 500-tallet i de østlige land å feire Festen for Vår Frues innsovning; og de gjorde dette for å understreke at det dreide seg om en overgang mer lik søvnen enn døden. Hun forlot denne jord – som noen hellige menn bekrefter – i et utbrudd av kjærlighet.

Kirkefedrenes og andre hellige menns skrifter, spesielt fra 300- og 400-tallet, gir oss noen detaljer om Marias innsovning og opptakelse, som er basert på beretnelser som går tilbake til 100-tallet. Ifølge disse tradisjonene kom alle apostlene sammen i Jerusalem for å være sammen med henne i hennes siste stund, unntatt Jakob, som allerede hadde lidd martyrdøden, og Tomas, som på vei tilbake fra India. Og en

vakker og lys ettermiddag lukket de hennes øyne og la hennes legeme i en grav. Noen dager etter, da Tomas, som hadde kommet for sent, insisterte på å se hennes legeme, fant de graven tom, mens himmelsk sang hørtes.

Sammen med de fragmenter av sannhet som finnes i disse tradisjonene er det sikkert at Jomfru Maria, ved et spesielt privilegium fra den allmektige Gud, ikke ble utsatt for forgjengelighet: hennes legeme, forherliget av Den hellige treenighet, ble forent med sjelen og Maria ble tatt opp til himmelen, der hun hersker, levende og lovprist, hos Jesus for å forherlige Gud og be for oss. Dette ble proklamert av Pius XII som et trosdogme.

Til tross for Den hellige skrifts taushet lar et avsnitt fra Johannes Åpenbaring oss ane vår Frues lovpriste triumf: *Og et stort tegn viste*

seg i himmelen: En kvinne, kledd i solen, med månen under sine føtter, og en krans av tolv stjerner om sitt hode (Åp 12,1). Læreembetet ser i denne scenen ikke bare en skildring av Kirkens endelige triumf, men også en bekreftelse på Marias (Kirkens typos og bilde) seier over døden. Det virker som om disippelen som hadde tatt seg av Maria like til hennes opptakelse i himmelen, ønsket å gi oss et diskret vitnesbyrd om dette historiske og saliggjørende faktum, som det kristne folk, inspirert av Den hellige ånd, har gjenkjent og æret helt siden de første århundrene.

Vi for vår del, inspirert av liturgien i vigiliemessen til denne høytiden, jubler til Vår Frue med disse ordene: *Gloriosa dicta sunt de te, Maria, quae hodie exaltata es super choros angelorum*: Herlige ting er sagt om deg, Maria, du som i dag ble opphøyd over englenes kor.

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/var-
frues-innsovning-og-opptakelse-til-
himmelen/](https://opusdei.org/nb-no/article/var-frues-innsovning-og-opptakelse-til-himmelen/) (20.03.2026)